

அத்தியாயம் - 57

கூளமாதாரி நாவலில் முல்லைத் திணை வாழ்வியல்

ரா.ஜெனிபர்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ் உயராய்வு மையம்,

அமெரிக்கன் கல்லூரி, மதுரை-2

மின்னஞ்சல் - Jennifer@americancollege.edu.in

முன்னுரை

தமிழர் வாழ்வை ஒருபடித்தான வாழ்வியல் கொண்டதாகக் கருத இடமில்லை. பல்வேறு இனக்குழுக்களின் கூட்டமைப்பாக காலந்தோறும் இருந்து வந்திருக்கிறது. சமூகப் படிநிலை வளர்ச்சியில் பல்வேறு கட்டங்கள் மாண்டவியலாளர்களால் கூறப்படுகின்றன. அப்படிநிலைகள் ஒரே காலத்தில் நிகழ்ந்த சமூகமாக சங்க காலம் திகழ்கிறது. அதன் அடையாளமாகத்தான், வேட்டை, மேய்ச்சல், வேளாண்மை ஆகிய தொழிற் சமூகங்கள் ஒரே காலத்தில் நிலவிய தன்மையினைக் காணமுடிகிறது. வேட்டையில் ஈடுபட்ட மக்களாக குறிஞ்சி, பாலைத்திணை மக்களைக் காணமுடிகிறது. ஆறலைத்தல் என்னும் பண்டைய வேட்டைச் சமூக நிலையினைக் குறிப்பதாகும். குறிஞ்சித் திணைக் குறவர்கள், வேட்டுவர்கள், கானவர்கள் என யாவரும் வேட்டையில் ஈடுபட்டு உணவைப் பெற்றனர் எனக் காணமுடிகிறது. இத்திணை நிலைச் சமூகங்கள் காலந்தோறும் மாற்றம் பெற்று வந்தாலும் அதன் எச்சங்களாக பண்டைய மனிதனின் தொழில்களைக் கடைபிடிக்கும் வழக்கம் இன்றைக்கும் காணப்படுகிறது. சம கால இலக்கியங்களில் பண்டைய மனிதர்களின் பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியைக் காணமுடிகிறது. வேட்டைத் தொழிலில் ஈடுபட்ட மக்களின் வாழ்வியலை சோளகர் தொட்டி என்னும் ச.பாலமுருகன் எழுதிய

நாவலில் சோளகப் பழங்குடிகளின் வாழ்வியலில் காணமுடிகிறது. நெய்தல் நிலத்தவர்களின் வாழ்வியலை ஜோ.டி.குருஸின் ஆழிதல் உலகு நாவலில் காணமுடிகிறது. சு.தமிழ்ச்செல்வியின் கீதாரி, பொன்னாச்சாரம் ஆகிய நாவல்களில் மேய்ச்சல் சமூகத்தவர்களின் வாழ்வியலைக் காணமுடிகிறது. சோலை சுந்தரபெருமானின் நாவல்களில் மருத நிலத்தவர்களின் வாழ்வியலைக் காணமுடிகிறது. இது போன்ற பல்வேறு எழுத்தாளர்களின் நாவல்களில் மக்கள் வாழ்வு பண்டைய காலத் தொடர்ச்சியை உடையனவாக இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. பாலை நிலத்தவர்களின் வாழ்வியலை எஸ்.ராமகிருஷ்ணனின் நெடுங்குருதி, வேலராமமூர்த்தியின் குற்றப்பரம்பரை ஆகிய நாவல்கள் சித்தரிக்கின்றன. வரலாற்றின் தொடர்ச்சியை அடுத்தடுத்த சமூகங்களுக்குக் கடத்துகின்ற வகையில் சமூக அமைப்பு அமைந்துள்ளது. காதல் வாழ்வும், தொழில்களும் காலந்தோறும் வடிவத்தில் மாற்றம் இருந்தாலும் உணர்வு நிலைகளில் மாற்றம் இல்லாத நிலையில் காணப்படுவதை அறிய முடிகிறது. அந்த வகையில் சங்க காலத்திற்கும் சமகாலத்திற்குமானத் தொடர்ச்சியை அறியும் வகையில் இக்கட்டுரை சங்க முல்லைத்திணை வாழ்வியலை பெருமாள் முருகன் எழுதிய கூளமாதாரி நாவலில் காணும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

திணை வாழ்வு

பண்டைத்தமிழரின் பண்பாட்டு வாழ்வை எடுத்துரைக்கும் நூல்கள் எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகியனவாகும். தொல்காப்பியக் கோட்பாடுகளை இன்றைய சமூகத்திற்குப் பொருத்திப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஐயப்பப் பணிக்கர் போன்ற ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். தமிழ் ஐந்திணை மரபினை அன்பினை ஐந்திணை எனக் கூறுவர். முதல், உரி, கருப்பொருள்கள் ஒவ்வொரு திணைக்கும் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தொல்காப்பியத்தின் இப்பகுப்பு சமகாலத்தில் மானிடவியல் ஆய்வுகளில் பின்பற்றப்படும் ஒன்றாகக் காணப்படுகிறது. தொல்காப்பியத்தின் அகப்புற பொருளதிகார கோட்பாடுகள் நாவல்களுக்கும் பொருந்தும் என்கிறார் ஐயப்பப் பணிக்கர் “அகப்பாடலில் முல்லைத்திணையில் காத்திருத்தலுக்கேற்ற பின்னணியில் மழைக்கால முன்னிரவு வேளையில் காட்டிற்குப் பொருத்தமான கருப்பொருட்களுடன் இடம்பெறுவதே ஓர் இலக்கியப் பிரிவு எனலாம்”¹ என்ற கூற்றானது திணை என்பது நிலத்தை மையமாகக் கொண்டு அது எல்லாக் காலத்திற்கும் பொருந்துவதாக அமைகிறது என்பதை உணரமுடிகிறது. சமகால இலக்கியங்களுக்கும் சங்க இலக்கியத் தொடர்ச்சி இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. கலித்தொகையின் தலைவி ஊடல் கொள்வதை மாதவையாவின் கண்ணன் பெருந்தாது என்னும் சிறுகதை கொண்டிருக்கிறது என வெளிப்படுத்துகிறார் எம்.வேதசகாயகுமார். “கண்ணன் பெருந்தாது கதையில் ஆந்துவல்லியிடம் கண்ணனைக் குறித்து கேட்டு கேலி செய்கிறார்கள் தோழிகள். ஆரு சொல்லு

கூளமாதாரி நாவலில் முல்லைத் திணை வாழ்வியல்

உங்காத்துப் பள்ளன் முக்கன் தம்பியா இல்லாவிட்டா மிராசுதாரப் பண்ணைக்காரன் கண்ணனா, வாசக மனதில் இது வெறும் கேலியாக மட்டும் விரிவதில்லை. மற்றொரு தளத்தில் பரிமாணம் கொள்கிறது. கலித்தொகைப் பாடலின் இந்த நுட்பம் ஒரு வகையில் சமகாலச் சிறுகதை வடிவின் நுட்பத்துடன் இணைகிறது. மாதவையர் கலித்தொகைப் பாடல்கள் மீது ஈடுபாடு கொண்டவர். கலித்தொகையிலிருந்துதான் இந்த நுட்பத்திணைப் பெற்றுக்கொண்டார்² என்னும் கூற்றானது சங்க கால கவிதைக்கும் சமகாலச் சிறுகதைக்குமான இடையறாத மரபுத் தொடர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. சங்க காலத்து பாணர்கள் தற்காலத்தில் வெவ்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்படுகின்றனர். அது போல மருத நிலத்தவர்கள், வேளாண் குடியினர் சம கால இலக்கியங்களில் சித்தரிக்கப்படும் நிலையானது சங்க வேர்களை உள்ளடக்கியதாக அமைகிறது. அதனைத் திணைவாழ்வெனக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

முல்லைத் திணை வாழ்வியல்

காடு சார்ந்த வாழ்வே முல்லை எனப்படுகிறது. ஆயர்கள் கால்நடைகளைக் கொண்டு வாழ்வாதாரத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். அவர்கள் மாடுகளோடும், ஆடுகளோடும் தம் வாழ்வைப் பிணித்துக் கொண்டவர்கள் எனப்படுகின்றனர். மேய்ச்சல் சமூகம் புதிய கற்காலத்திலேயே தோன்றி விட்டதாகக் கூறுகின்றனர். பெரும்பாலும் ஆயர்கள் நாடோடிகளாக இருக்கின்றனர். “உண்மையில் பார்க்கும் போது ஆயர் நாடோடியம் ஒன்றும் விளையாத வறண்ட நிலப்பகுதிகளிலும் ஓரளவு வறண்ட நிலப்பகுதிகளிலும் தோன்றி நிலைபெற்று வந்துள்ளது. சங்க காலத்திலும் அதற்குப் பின்னரும் கூட ஆயர் வாழ்வைப் பார்க்கும் போது அது உண்மையான நாடோடியமாகத் தெரியவில்லை. ஆயர்கள் நிலையான குடியிருப்புகளில் வாழ்ந்துள்ளனர் (நற்.169, அகம்.284) பருவ காலங்களுக்கு ஏற்ப மேய்ச்சல் நிலங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து இடம்பெயர்ந்து கால்நடைகளை வளர்த்து வந்தனர்³ என்று கூறுவதற்கேற்ப நாடோடியமாக இருந்த ஆயர் வாழ்க்கை பின்பு நிலையான குடியிருப்புகளைக் கொண்ட நிலையில் மாறியுள்ளது. அந்நிலைமை இன்று வரை தொடர்ந்து வருவதைக் காணமுடிகிறது. ஆயர் என்போர் இன்று அடித்தட்டு மக்களாக ஆடுமாடு மேய்த்தலை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

பெருமாள் முருகனின் கூளமாதாரி

தமிழ் இலக்கியத்தில் கோலோச்சும் பல்வேறு எழுத்தாளர்களில் மக்கள் வாழ்வை அதன் உயிர்ப்போடு வெளிப்படுத்துபவர்கள் சிலர் இருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவராக பெருமாள் முருகன் படைப்புத் தளத்தில் இயங்கி வருகிறார். அவரது ஏறுவெயில், கூளமாதாரி ஆகியன வாழ்வின் பல்வேறு திறப்புகளைக் கொண்ட நாவல்களாகும். அவர் பின்னர் எழுதிய நாவல்களிலும்

சிறந்து விளங்கக் கூடியனவாக கூளமாதாரி இருக்கின்றது. முல்லைத் திணை வாழ்வினை உடைய ஆயர்களைப் போல இந்நாவலில் கூளையன், நெடும்பி, மொண்டி போன்ற பாத்திரங்கள் மேய்ச்சலை மட்டுமே தம் வாழ்வாகக் கொண்டு வாழ்கின்ற பண்ணையடிமைகள் இருக்கின்றனர். இவர்கள் காடுகளில் தம் ஆடுகளை மேய்த்து பண்ணையங்களில் வாழ்ந்து வருபவர்கள் ஆவர். “பொதுவெளியில் விலக்கப்பட்ட சிறுவர்களும் ஆடுகளும் காடும் எனவொரு தனித்த வாழ்க்கையில் கணம் தொறும் விரியும் புதிர்களைக் கூளமாதாரி அடர்த்தியாகவும் விரிவாகவும் வாசகர்க்கு அள்ளித் தந்து கொண்டே இருக்கிறது.”⁴ என்ற கூற்று காடும், ஆடுகளும், அதனை மேய்ப்பவர்களுமென ஒரு புதிய உலகினைச் சுட்டிக் காட்டும் நாவலாக கூளமாதாரி விளங்குவது கூறப்படுகிறது.

காட்டு வாழ்க்கை

முல்லை நிலத்தவர்களின் வாழ்விடம் பொதுவாக காடாக இருக்கிறது. மேய்ச்சல் நிலங்கள் மிகுதியாக இருக்கும் பகுதியில்தான் கால்நடைகளை மேய்க்க முடியும். கூளமாதாரி நாவலில் காட்டின் வெளி விவரிக்கப்படும் விதத்தினைக் கொண்டு அப்பகுதி மேய்ச்சலின் கருப்பொருளாக விரிவதைக் காணலாம். கூளையன், நெடும்பி, மொண்டி, வவுறி என அடித்தட்டு மக்களே ஆடுகளை மேய்த்துக் கொண்டு செல்லும் மக்கள் ஆவர். அவர்கள் காடுகளில்தான் சுதந்திர உணர்வைப் பெறுகின்றனர். ஆடுகளை கண்காணித்தல், அவற்றை குரலால் வசப்படுத்துதல் அவற்றோடு பேசுதல், அவற்றைத் தம் உறவினராகவே கருதுதல், பெயரிட்டு அழைத்தல், அவற்றிற்கு நேரும் சிறு பிரச்சினைகளையும் பெரிதாக எண்ணி கலங்குதல் என ஆடுகளோடு அவர்கள் கொண்ட உறவு நாவலில் பெரிதாக விவரிக்கப்படுகிறது.

வீரன் என்ற பெயரிட்ட ஆட்டினைக் காணாமல் கூளையன் தவியாய் தவித்து விடுகிறான். “அவன் எண்ணிப் பார்த்தான் ... பத்து பதினொன்று, பன்னெட்டு, பதிமூன்று... திரும்பவும்... பன்னெட்டு.. பதிமூன்று... பதிமூன்றுதான் வருகிறது. எது? வீரன் வீரனைக் காணோம். ஒரே ஓட்டத்தில் பள்ளத்திற்கு வந்துவிட்டான். எதிர்ப்பக்கத்திலிருந்து செங்காட்டுப் பட்டி ஆடுகள். இடைவிடாமல் மாறி மாறிக் கத்தும் குரல்கள் வந்து கொண்டே இருந்தன. வீரன் மட்டும் இறங்கியிருக்கின்றான் என்றால் அது மேய்ச்சலுக்காக அல்ல. செங்காட்டுப் பட்டி ஆடுகளின் பசிக்குரல் அவனை ஈர்த்திருக்கும்... ஆவாரஞ்செடிகளுக்கு இடையே காலடித் தடமாய் தோன்றியதில் ஓடினான்.” (கூளமாதாரி.33) என்று வீரன் என்ற ஆட்டைக் காணாமல் பரிதவித்து மனம் குமையும் விதம் கூறப்படுகிறது. பின்பு கூளையன் ஆட்டினைக் கண்டைகிறான். அதனைச் செல்லமாய்க் கடிந்து கொள்கிறான். அதன் மேல் பொய்யாய் கைகளை தலையில் வைத்துக் கொம்பு போலாக்கி அதனை முட்டுவது போல் போய் மோதி விளையாடுகிறான்.

இவ்வாறு ஆடுகளோடு தம்மை முழுவதுமாகப் பிணைத்துக் கொண்ட தன்மை கூறப்படுகிறது.

ஆடுகளைக் குரலால் கட்டுப்படுத்துதல்

மேய்ச்சலில் ஈடுபடும் சங்க காலத்திய கோவலர்கள் தம் குழலினால் கால்நடைகளைக் கட்டுப்படுத்தினர் எனக் குறிப்பிடுவதைக் காணமுடிகிறது. தண்ணுமை முழுக்கத்தின் மூலமும் கட்டுப்படுத்தினர். உதடுகளைக் குவித்து விசில் அடித்தல் மூலமும் கட்டுப்படுத்தினர். குரல்கொடுத்து அவற்றைத் தன் வயப்படுத்தும் நிலையினை கூளமாதாரி நாவலிலும் காணமுடிகிறது. கூளையன் தன் ஆடுகளை பள்ளத்தில் இறங்க விடாமல் குரலாலேயே கட்டுப்படுத்துகிறான் “ஏய் நெடும்பி, எங்கடி ஏறங்குறீங்க. மோளச்சி இதை வற்றன் இரு. நாலு வாய் தின்னதும் கொழுப்பேறிக்கிச்சா.. உங்களையெல்லாம் காலங்காத்தால் அவுத்துடறனில்லோ அதான்.. அவனுடைய இடைவிடாத சத்தத்தைக் கேட்டு அவை பரிதாபமாய் நின்றன. கீழே இறங்கினால் அவன் கை விளாறு கொடுக்கும் வரித்தமும்பு நினைவுக்கு வந்திருக்கும். மெல்லத் திரும்பின” (கூளமாதாரி.32) என்று கூறுவதில் குரலுக்கு அடங்குவனவாக ஆடுகள் இருக்கின்றமை கூறப்படுகிறது.

மேய்ச்சலின் போதான உணவு முறை

ஆடு மேய்த்தல் என்னும் செயல் காடுகளில் நடைபெறும் என்பதால் கிடைக்கும் உணவுப்பொருட்களைக் கொள்ளுதல் வழக்கமாகும். வீட்டிலிருந்து கொடுத்தனுப்பப்படும் கஞ்சியை அருந்தினாலும் காட்டில் கிடைக்கும் பல்வேறு உணவுப் பொருட்களையும் உண்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருப்பார்கள். சோற்றுருண்டைகளை கரைத்து குடித்தல், பனங்கிழங்கு சுட்டுத் தின்னுதல், காக்கா முட்டை பொறித்துச் சாப்பிடுதல், வெள்ளரிக்காய் பறித்துத்தின்னுதல், கடலைக்காய் பறித்து வந்து தொலித்துத் தின்னுதல் எனக் காட்டுப் பகுதியில் கிடைக்கும் உணவுகளை உட்கொள்வதனைக் காணமுடிகிறது. “கூளையன் வேப்பமரத்தடிக்குப் போனான். கால் தடங்கள் புழுதி கிளப்பியிருந்த அதனடியில் இருவரும் உட்கார்ந்தனர். மேலில் போட்டிருந்த துண்டச் சேலையின் நுனியில் பெருத்த முடிச்சிருந்தது. அவிழ்த்து உள்ளேயிருந்த குச்சிக் கிழங்கை எடுத்தாள். பிளந்து வெடித்திருந்த வெள்ளைக் கிழங்கு, துணியின் செந்நிறம் பட்டு அங்கங்கே திட்டுத் திட்டாய்த் தெரிந்தது. அவனுக்குப் பாதியைப் பிட்டுக் கொடுத்தாள். வாங்கிக் கொண்டே கேட்டான். ஏது பிடை ஒருரு தீச்சிசி இதி - ம்.. மா எசமானி இச்சேசு.. அடேங்கப்பா உங்க பண்ணயக்காரிக்கு மனசு வந்து முழுக்கெழங்க எப்படிக் கொடுத்தா - ராத்திரியே வேவிச்சிருப்பாங்க. கொஞ்சம் ஊசிப் போனாப்பல வாசம் அடிக்குது பாரு. அதான் குடுத்திட்டா.. அவன் சொன்ன பிறகுதான் கவனித்துப் பார்த்தான். கிழங்கு கையில் பிசுபிசுத்தது. ஒரு மாதிரி சலிப்பு வாடையும் அடித்தது.” (கூளமாதாரி.31) என்று பண்ணயக்கார

முதலாளியம்மாவால் வேண்டாம் என்று தரப்பட்ட கிழங்கினை உட்கொள்வது கூறப்படுகிறது. காலையில் வீட்டிலேயே சோற்றைக் கரசி குடித்து விட்டு வருவர் எனக் கூறப்படுகிறது (கூளமாதாரி.39). கூளையனும் நெடும்பனும் நுங்கு வெட்டி சாப்பிட செல்கிறார்கள் “கூளையனும் நெடும்பனும் நுங்கு வெட்டி வரக் கிளம்பினார்கள். ஆடோட்டி வரும் போதே இட்டேரியின் மேலிருந்த சின்னைப் பனையொன்றில் ஒற்றைக்குலை நுங்கு தொங்குவதை நெடும்பன் பார்த்திருந்தான். பெரிய பனையென்றால் கஷ்டம் நெஞ்சைக் கொடுத்துச் சிராய்ப்புடன் ஏற வேண்டும். இதில் நாலே தாவில் ஏறி விடலாம். வாச்சி போலிருந்த பனங்கருக்கு ஒன்றை இதற்கென்றே தயார் செய்து வைத்திருந்தார்கள். கூளையனைவிட நெடும்பன் சரசரவென்று சுலபமாகப் பனையேறுவான். அவனுக்குத் தலையில் கூடத் துண்டில்லை” (கூளமாதாரி.55) என்று பனையில் நுங்கு வெட்டி உண்ணும் வழக்கம் கூறப்படுகிறது. சங்க காலத்தில் காட்டுப் பனைகளில் கள் இறக்கி அருந்துவதைக் காணமுடியும். “குருத்துப் பட்டையில் உட்கார்ந்து நுங்குக் குலையை மேலே தூக்கி ஒரு கையில் பிடித்துக் கொண்டு இன்னொரு கையில் கருக்கால் அறுத்தான். நுங்கு நல்ல பதம். தோலுக்கு வெளியே கண்ணாரை நன்றாகத் தெரிந்தது. கொடுவானைப் போலச் சீக்கிரமாக இல்லை என்றாலும் கருக்கு அறுக்கத்தான் செய்தது. குலையைத் தூக்கிக் காட்டுக்குள் வீசினான். இரண்டு காய்கள் குலையிலிருந்து சிதறிக் காட்டுக்குள் ஓடின. கூளையன் ஓடிப் பொறுக்கி வந்து நிழலில் போட்டான்.” (கூளமாதாரி.60) என்று மேய்ச்சலில் ஈடுபடுவதோடு மேய்ச்சல் நிலங்களில் கிடைக்கும் இயற்கையான உணவுகளையும் உட்கொள்கின்றமை கூறப்படுகிறது. இது போல் கடலை பறித்து உண்பதும் அவர்களின் வழக்கமாகக் காணப்படுகிறது.

“கூளையா செங்காட்டுக்குப் போயி கல்லக்கா பறச்சுக்கிட்டு வரலாமா? - தயக்கத்திலும் தீர்மானம் இருந்தது. அவன் வராவிட்டாலும் அவள் போகப் போகிறாள். கூளையன் அவளோடு போவதை எப்போதும் தட்டியதில்லை. உடனே முகம் பொங்கச் சரி என்றான். நெடும்பனுக்குத்தான் முகம் கூம்பிப் போய் விட்டது. அவன் பக்கம் பார்க்காமலே இரண்டு பேரும் கிளம்பினார்கள். நெடும்பன் அவர்களின் முதுகில் கோபத்தை வீசினான்” (கூளமாதாரி.61) என்று கடலை பறிக்கச் செல்வதும் அதற்கான ஆடுகளை ஒருவனைப் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்வதுமான செயல்கள் நடைபெறுகின்றன. நெடும்பன் அவர்கள் கடலை பறிக்கச் செல்வதில் தன்னைச் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை என்று கோபம் கொள்கிறான். அவர்களது ஆட்டைத் தான் பார்த்துக் கொள்ள முடியாது என்று கூறுகிறான். செவிடியை முடுக்கச் சொல்கிறார்கள். கடலை பறித்து வந்து தின்பதைப் பற்றி நெடும்பன் யோசிக்கிறான். “அவனுக்கு உள்ளங்குள்ளி கொஞ்சம் பயம்தான். நிறைய பறைத்துக் கொண்டு வந்து அவனுக்கு முன்னால் தொலித்து தொலித்துத் தின்பார்கள். வாயில் நுரைக்கும் கடலைப் பாலை

பார்த்து எச்சில் ஒழுக்க வேண்டும். அதற்காகவே அசக்கி அசக்கி மெல்வார்கள்” (கூளமாதாரி.62) என்று கடலை பறித்து உண்ணுவது கூறப்படுகிறது.

பண்ணயக்கார அம்மாள் ஊற்றித் தரும் சோறு நொசநொசவென்று இருப்பதை செவிடி தின்கிறாள் “அரிசியும் பருப்புஞ்சோறு. பண்ணயக்காரி ராத்திரி ஆக்கினாளோ விடியற்காலம் செய்தாளோ தெரியவில்லை. நசநசவென்று நைந்து போய் வாசம் வந்தது. கையில் பிசுபிசுவென்று ஒட்டினாலும் தக்காளியும் பூண்டும் நிறையப் போட்டு செய்திருந்ததால் நன்றாக இருந்தது” (கூளமாதாரி.72) என்று மேய்ச்சலுக்கு வரும் போது வீட்டிலிருந்து கொடுத்து விடப்படும் உணவானது முதலாளி வீட்டார் உண்பதற்கு ஏதுவாக இல்லாததாக இருக்கும் என்பதும் அதையே உச்சிவேளை உணவாகக் கொள்கிறார்கள் என்பதையும் காணமுடிகிறது. கூளையனுக்கு அவனுடைய பண்ணயக்கார வீட்டார் எண்ணி இரண்டு சோற்றுருண்டைகளையே கொடுத்து அனுப்புவார்கள் என்று கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு மேய்ச்சலின் போது அவர்களது உணவு முறை கூறப்படுகிறது. ஆட்டுப்பாலை குடிப்பதோ, ஆட்டில் பால் கறப்பதோ இவர்கள் செய்வதாகக் காணப்படவில்லை.

காதல் வாழ்வு

கூளமாதாரி நாவலில் அடித்தட்டு மக்களே மேய்ச்சலில் ஈடுபடுகின்றனர். அவர்களுக்குள் ஆண், பெண் என இருபாலரும் பண்ணையங்களில் விடப்பட்டவர்களாக இருப்பவர்கள் ஆவர். அவர்களுக்கும் காதல் வாழ்வு கூறப்படுகிறது. கூளையன் வவுறியை விரும்புகிறான். அவள் இல்லாத நேரங்களில் வெறுமையை உணர்கிறான். அவளைப் பற்றிய அவனது எண்ணங்கள் அவள் மேல் கொண்ட விருப்பையே கூறுகின்றன. “அப்புறம் பேச்சு வீண் சண்டைக்குத்தான் போகும். சண்டை போட்டாலும் போடாவிட்டாலும் அவளை எதிர்பார்க்கிறது மனசு. அவள் இருந்தாக வேண்டும். மொண்டி, செவிடி, யார் இல்லாவிட்டாலும் வவுறி இருந்தாக வேண்டும். வவுறி இருந்தால் மொட்டைக்காடு முழுக்கவும் சிரிப்பால் நிறைந்து விடும். எங்கிருந்துதான் கொண்டு வருவாளோ. அவள் அள்ளித் தூற்றும் செம்மண் புழுதி கூடச் சிரிப்பதாய்த் தோன்றும்” (கூளமாதாரி.29) என்று அவள் மேல் கொண்ட வாஞ்சை வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. மேலும் அவள் பேசி சிரிப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கத் தோணும் அவனது எண்ணம் “பெரிய மனுசியின் தோரணையில் பேசும் வவுறியின் பாவனைகள் கூளையனுக்குப் பிடித்திருந்தன... அவளை மேற்கொண்டு பேச வைத்துக் கேட்கப் பிரியமாயிருந்தது. வாயைக் கிண்டினான். பொழுது கிளம்பியதிலிருந்து ஆடுகளின் கத்தலும் பறவைகளின் குரலும் மட்டுமே காதல் விழுந்திருந்தன... வவுறி இடைவிடாமல் பேசிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். என்று நினைத்தான்...” (கூளமாதாரி.37) என்று அவளுக்கும் அவனுக்குமான உறவில் அவளை அவன் விரும்புவது கூறப்படுகிறது. பண்ணயக்காரன் செல்வன்

கூளையனிடம் வவுறியைப் பற்றிக் கேட்கிறான் “வீரன் வவுறி ஆட்டோட போனா நீ வவுறியோட போறதுதாண்டா - ச்சீ போங்கய்யா உங்கட்டப் போயிப் பேசுனம் பாரு.. என்னடா சொல்லீட்டன் இப்ப. இப்படிக் கோவிச்சுக்கற நீ வவுறியாயடதான் எப்பவும் சுத்தற மொண்டியே உங்கிட்டத் தோத்துப் போயிரணுமாட்டம் இருக்குது கூளையன் வெட்கப்பட்டான்.” (கூளமாதாரி.138) என்று வவுறிக்கும் கூளையனுக்கும் இருக்கும் காதல் உறவு கூறப்படவும் அவன் வெட்கம் கொள்கிறான் எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு காதல் வாழ்வும் கொண்டவர்களாக மேய்ச்சல் தொழிலில் ஈடுபடுவோர் இருக்கின்றார்கள்.

முடிவுரை

சங்க காலத் தொடர்ச்சியினை அடுத்தடுத்த இலக்கியங்களிலும் காணலாகும். அகம், புறம் என்ற வாழ்வியல் காப்பியங்களிலும், திருக்குறள் போன்ற அற இலக்கியங்களிலும், பக்தி இலக்கியங்களிலும் தற்கால இலக்கியங்களிலும் காணப்படுகின்றன. கூளமாதாரி மேய்ச்சல் சார்ந்த மக்களின் வாழ்வைக் கூறுவதாக அமைகிறது. நிலவுடைமைச் சமூகத்தில் மேய்ச்சல் என்பது ஆயர்களின் பணியாக இல்லாமல் அடித்தட்டு மக்களின் பணியாக மாற்றம் பெற்றிருப்பது ஒன்றே தவிர பிற முல்லை நிலக் கூறுகளை உடையனவாக மேய்ச்சல் தொழிலில் ஈடுபடும் மக்களின் வாழ்வியல் அமைகிறது. திணை வாழ்வில் ஆடுகள் மேய்க்கும் மேய்ச்சல் தொழில் கூறப்படுகிறது. ஆடுகளோடு அவர்களுக்குள்ள உறவு, அவற்றை மேய்ப்பதில் பின்பற்றப்படும் நுணுக்கங்கள், அவர்களது உணவுகள், அவர்களிடையே மலரும் காதல் ஆகியனவற்றைக் காணமுடிகிறது. வேறுபல திணை வாழ்வியலும் அவர்களிடம் காணப்படுகின்றமையை அறிய முடிகிறது. அக வாழ்வும் புற வாழ்வும் என கலந்து கூளமாதாரி நாவல் காணப்படுகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. .அய்யப்பப் பணிக்கர், இந்திய இலக்கியக் கோட்பாடுகள் சூழல் பொருத்தம், ப.142
2. எம்,வேதசகாயகுமார், புனைவும் வாசிப்பும், ப.25
3. பக்தவத்சலபாரதி, பண்டைத் தமிழ்ப் பண்பாடு, ப.47
4. சுப்பிரமணி ரமேஷ், பெருமாள் முருகன் இலக்கியத்தடம், ப.63